

Почва да се свечерява
и синѣи снѣгътъ навънъ.
Стаята ни освѣтлява
бѣдникътъ, разпаленъ пѣнъ
А отъ него отразени,
трепкатъ свѣтлини навредъ;
по стѣклата замразени
сѣ чудни цвѣтчета отъ ледъ.
По стенитъ, по тавана,
тѣ се гонятъ и трептятъ;
въ редъ излѣскани сахани
по полицата блестятъ.
Въ китеника на миндера,
тѣ пробѣгватъ и завчасъ

по иконата треперятъ
въ стария иконостасъ.

Тамъ кандилото ни свѣти,
Божията Майка бди.
Кървавица ври въ котлето,
тиха пѣсничка реди.

Съ шумъ шейнитѣ профучаватъ,
отминаватъ бързо вънъ;
свѣтълъ празникъ известява
ясниятъ имъ веселъ звънъ.

Свѣтватъ схлупенитѣ хижи,
пушатъ сгушени въ снѣга.
Нѣма скърби, нѣма грижи —
бѣдни вечеръ е сега.

Ст. Цанкова-Стоянова

ДѢДО МРАЗЪ

Ето ме, деца: при васъ
пакъ пристигна дѣдо Мразъ,
съсъ калпакъ бѣлъ на главата,
съсъ висулки на брадата,
на гърба съ кожухъ дебелъ
отъ снѣга три дни валѣлъ.
Хайде, грабвайте шейнитѣ,
загърнете си ушитѣ,

къмъ пързалката завчасъ
полетете съ дѣда Мразъ.

Който прѣвъ пристигне тамъ,
нему армаганъ ще дамъ:

бѣла гугла за главата
и звънчета за шейната,

та предъ всичкитѣ шейни
да лети и да звъни!...

Георги Каравановъ